

Středa byla pro Lucii naprosto šílená. Její výčitky se od rána nedaly zastavit. Pořád dokola přemýšlela, co tu noc předtím provedla. Musí na to zapomenout. Petrovi to nikdy neřekne. Zapomene na všechno to kolem a bude se zpátky soustředit na svoji kariéru. Tečka, nemysli na to, prikazovala si. Marně, myšlenky na předešlou noc se jí neustále vracely. Rozhodla se zavolat Petrovi. Ještě v posteli vytočila na skypu jeho číslo.

„Ahoj, Lucí,“ ozval se jako vždy stejným oslovením.
„Ahoj, Petře, mám nějaký splín. Popovídáme si chvilku?“
„Sorry, já teď nemůžu. Mám jen chvilku.“
„Aha,“ odpověděla.
„Ale mám novinku, nabídli mi v práci vyšší pozici. To čumíš, co?“
„Tak gratuluji. Ahoj.“ Zavěsila.

Tohle je láska? Přemýšlela. Milujeme se vůbec?
Oblékla se a vyrazila do práce. Po cestě se k ní připojila Jana.

„Tak co, jaký byl výlet?“ usmála se spiklenecky.
„Jo. Kuba je krásná.“
„No a jinak?“
„Co jinak?“ Lucie dál nechtěla o předešlých dnech mluvit.
„Vždyť víš. Guillermo.“
„Je fajn,“ odpověděla a chtěla změnit téma hovoru:
„No a co ty? Jak ses tu měla?“
„Jako pokaždé. Pláž s Franzem a jeho partou. A včera večer restaurace. Jo, Franz se po tobě ptal.“
„Na co se ptal?“ zajímalo Lucii.
„Říkal, že na tom potápění to přehnal. Chtěl se ti omluvit. A Guillermovi domluvil jeho starou práci. Může jít zpátky na pláž.“
Lucie byla zaražená. Asi se ve Franzovi spletla. Možná byl arogantní a povýšený, ale určitě má taky srdce.
„Cože tak najednou?“ zeptala se Lucie.
„Já si myslím, že se mu fakt líbíš. Asi ti chtěl udělat radost.“

V práci na Lucii čekalo nemilé překvapení. Ještě než se posadila ke svému stolu, už si ji k sobě zavolala nadřízená Ivana. Seděla významně za svým stolem a její pohled nevěstil pro Lucii nic dobrého.

„Slečno Lucie, víte, že jste zaměstnancem ambasády?“ zeptala se cynicky.
„Samozřejmě, paní Ivano.“ Posadila se na židli proti ní.
„Nezlobte se na mě, ale vaše čtyřdenní volno – to, co jste podnikla, je pro nás neakceptovatelné.“
Lucie přemýšlela, jak to Ivana ví? A co vlastně ví?
„Paní Ivano, nejsem si vědoma, že bych porušila nějaké předpisy.“

„Vám asi nezáleží na vaší kariéře...“ pokračovala Ivana.

„Samozřejmě, že záleží,“ odpověděla Lucie a rozhodla se vše vyřešit omluvným přístupem.:

„Omlouvám se, bylo to nevhodné.“

„Lucie, já chápu, že jste si ve svém volnu udělala výlet po Kubě. To není nic špatného. Ale společnost, kterou jste zvolila, to už je neakceptovatelné. A navíc, navštěvovat i kubánskou rodinu?“

Lucie neměla slov. Žasla nad tím, co vše Ivana ví. Pochopila, že zaměstnanec ambasády nemá žádné soukromí.

„Udělují vám výstrahu, Lucie. Jediné překročení pravidel a končíte. Nezničte si dobře našlápnutou kariéru.“

„Ano. Chápu.“ Lucie se zvedla a odešla do své kanceláře.

Dopoledne se neskutečně vleklo a Lucie si každou chvíli stále dokola vyčítala své chování. Připadala si jako přistižená školačka při krádeži čokolády v supermarketu. Před polednem přišla Jana a nabídla jí, aby zašli poobědvat s Fanzem. Lucii se nechtělo, ale řekla si, že všechno bude lepší než sedět v kanceláři a utápět se ve svých výčitkách. Když přišly do restaurace, Franz a pár přátel už tam sedělo. Posadily se k jejich stolu a objednaly si.

„Jak se máš, Lucie?“ usmál se na ni Franz.

„Nic moc,“ odpověděla popravdě.

„Můžu ti s něčím pomoci?“ zeptal se nenuceně.

Lucie z tónu hlasu pochopila, že jeho dotaz je více zdvořilý než upřímný.

„Ne, díky, to je v pohodě.“

„Ok. Lucie, nechceš si se mnou v týdnu někam vyrazit? Můžeme na salsu nebo do staré Havany.“

Salsa, vzpomněla si Lucie.

Pochybují, že bys jí tančil srdcem, říkala si sama pro sebe. Najednou se jí do mysli vkradly vzpomínky na ten neobyčejný večer. Guillermo. Jeho paže, dech a vůně.

„Lucie, slyšelas mě?“

„Třeba někdy, Franzi,“ odmítla ho zdvořile.

„Tak jo. Jinak o víkendu je rezervovaná pláž,“ nenechal se odbýt.

Lucie se podívala na Janu. Ta jí přikývla.

„Ještě uvidím,“ řekla Lucie.

Dojedli, rozloučili se a vydali se zpátky na ambasádu.

„Hele, Lucko, co se stalo?“ zeptala se Jana po cestě.

„Nic.“

„Prosím tě, já to na tobě vidím.“ Zastavila se a stoupla si před ni.

„Posrala jsem to. Nemělo se to stát,“ rozhodla se Lucie Janě svěřit.

„Ale nechci se o tom moc bavit, chci na to zapomenout.“

Jana pochopila, že dál se ptát bude pro Lucku nepříjemné.

„Prosím tě, takových věcí se stává. Ještě se tomu jednou zasměješ.“

„To nevím,“ špitla Lucie.

Večer ležela Lucie v posteli, peřinu měla přitaženou až k bradě a nepřítomně koukala do stropu. Spát nemohla, protože její výčitky byly možná ještě větší než ráno. Vyrušilo ji až tlumené cinknutí v okně.

OSTROV SVOBODY
Sofie Králová, Tomáš Kristl

Text je chráněn autorským zákonem. Šíření je možné pouze v nezměněné podobě.

Cink. Znovu.

Vstala a podívala se ven. Dole stál Guillermo a směrem k jejím oknům házel malé kamínky. Nechtěla mu otevřít, ale on už ji přes zavřené okno zahlédl. Zamával na ni. Otevřela okno.

„Guillermo, prosím tě, nech to být,“ zavolala na něj polohlasem, aby nevyrušila nikoho v okolí.

„Můžeš jít dolů? Promluvíme si,“ zavolal.

Zakroutila hlavou.

Guillermo stál dole pod oknem a díval se na ni.

„Budu tady, dokud nepřijdeš.“

„Dobře, hlavně potichu,“ souhlasila Lucie.

Nechtěla, aby svým hlasem na sebe na někoho v okolí neupozornil.

Oblékla si jen staré triko a seběhla chodbou po schodech dolů.

„Pojď sem.“ Vzala ho za ruku a vtáhla ho do malé chodby za vchodovými dveřmi.

„Prosím tě, Guillermo, nech to být. Zapomeneme na to.“

Stál proti ní a díval se jí do očí.

„Na tu noc můžeme oba zapomenout. Ale co se stalo těsně předtím – bylo to mnohem víc. Víš to stejně jako já.“

„Guilerrmo, prosím,“ zašeptala.

Zvedl ruku a chtěl ji pohladit po vlasech.

Odstrčila ji.

„Nech to být, prosím.“ Rozběhla se po schodech nahoru a zavřela se ve svém pokoji.

Padla na postel a rozplakala se.